

Р Е Ц Е Н З И Я

за защита на дисертационен труд „ПРОИЗВОДСТВО ПО ДОПУСКАНЕ НА СЪДЕБНА ДЕЛБА“ за придобиване на образователната и научна степен „доктор“ от СВИЛЕН ИВАНОВ ЖЕКОВ – задочен докторант към Катедрата по гражданскоправни науки към Юридическия факултет на СУ „Св. Климент Охридски“

от

**проф. д-р Силви Василев Чернев,
професор по гражданско-процесуално право в ЦЮН на Бургаски
свободен университет и ЮФ на ПУ „Паисий Хилендарски**

УВАЖАЕМИ ЧЛЕНОВЕ НА НАУЧНОТО ЖУРИ,

Настоящата рецензия е изготвена с оглед защитата на дисертационен труд за придобиване на образователната и научна степен „доктор” по професионално направление 3.6. „Право” (Граждански процес) от Свилен Иванов Жеков – задочен докторант към катедра Гражданскоправни науки при Юридическия Факултет на СУ «Св. Климент Охридски», отчислен с право на защита със заповед РД 20-595/28.02.2020 г.

Процедурата е започната на основание съответните текстове от Закона за развитието на академичния състав в Република България (ЗРАСРБ), Правилника за прилагане на ЗРАСРБ (ППЗРАДРБ) и Правилника за условията и реда за придобиване на научни степени и заемане на академични длъжности в СУ „Св. Климент Охридски“ (ПУРПНСЗАД в СУ „Св. Климент Охридски”), приет с решение на Академичния съвет на 31 октомври 2018 г., изменен и допълнен с решение на Академичния съвет от 29 май 2019 г., изменен и допълнен с решение на Академичния съвет от 17 юли 2019 г.

Представените документи съответстват на изискванията на ЗРАСРБ, ППЗРАСРБ и ПУРПНСЗАД в СУ „Св. Климент Охридски.

Процедурата е коректно спазена.

I. ХАРАКТЕРИСТИКА НА ПРЕДСТАВЕНИЯ ТРУД

1. Обща характеристика

Представеният научен труд „Производство по допускане на съдебна делба“ в обем на 397 страници е посветен на институт на гражданскопроцесуалното право със значително по обем приложно поле, при реализирането на който се поставят многобройни и сложни правни проблеми. Следва да се отбележи, че за разлика от темите на много други дисертационни трудове делбата (в частност производството по съдебна делба) е била предмет на доста на брой теоретични разработки (включително монографни). Също така, трябва да се държи сметка, че уредбата на съдебната делба не се е променила съществено (особено в сравнение с тази по отменения ГПК), което прави теоретичните изследвания от минали периоди актуални по отношение на съществените проблеми.

Независимо от казаното, с оглед посоченото изключително широко приложно поле на института и значителните икономически и обществено-политически промени в Република България след 1989 г., а така също и след приемането на Новия ГПК, всяка нова разработка на проблематиката е добре дошла, а ако е смислена, би била полезна.

1.1. Работата започва с кратък увод (стр. 7 – 12), в който авторът представя основните характеристики на производството по съдебна делба и очертава предмета на изследване. Обосновава необходимостта от ново изследване на проблемите. Попътно излага становище, че поради самобитността на българската правна уредба използването на сравнително-правен метод не би могло „да даде полезни резултати“.

1.2. Първа глава е озаглавена „Обща характеристика и образуване на производството за делба“ (стр. 13 – 127).

1.2.1. Първият параграф съдържа обща характеристика на производството по допускане на съдебната делба и условията за неговата допустимост (стр. 13 – 66).

1.2.1.1. В началото се очертава характеристиката на производството, като на базата на обсъждане на отделни детайли се прави отграничаване от охранителните производства и от производствата за спорна администрация на граждански правоотношения.

1.2.1.2. След това авторът преминава към изследване на особености на условията за допустимост на производството във връзка с подведомствеността, подсъдността и страните в производството.

Във връзка с подведомствеността авторът разглежда възможността арбитражен съд да извърши делба, като прави разграничение между делба на движими и недвижими вещи.

Авторът се спира и на евентуалните последици от разглеждане на дело за делба от административен съд, като се позовава на общи становища по въпроса в литературата и споменава Тълкувателно постановление № 1/29.09.2016 г. на ВКС по т.д. № 1/2015 г., ОСГТК и ОСС на Първа и Втора колегия на ВАС (стр. 22).

Въпросите на родовата подсъдност във връзка с производства по съдебна делба авторът разглежда в светлината на разпоредбата на чл. 270, ал. 4 ГПК. Застъпва становище, че когато родовата подсъдност е определена във връзка с предмета на делото, не може да има място за преценка и същата не може да бъде заобикаляна посредством позоваване на посочената разпоредба на ГПК (стр. 24).

Въпросите за родовата подсъдност се разглеждат и във връзка с евентуалното съединяване на оспорвания в първата фаза на делбата под формата на самостоятелни инцидентни установителни иски (стр. 25).

Следва пространно изложение по отношение на проблемите на местната подсъдност, включително при действието на четири регламента, имащи отношение към определянето ѝ. Поставя се акцент върху основанието на възникване на съсобствеността като критерий за определяне на местната подсъдност по спорове за делба.

1.2.1.3. Изложението във връзка със страните в производството по съдебна делба също е пространно. Наред с общите положения, които не будят съмнение, авторът се спира на конституирането като страна в делбен процес на заченатия, но нероден към момента на откриване на наследството.

Освен въпроси на процесуална правосубектност, включително на юридически лица, се разглеждат и въпроси на дееспособност и процесуално представителство (попечителско съдействие); особености във връзка с правосубектност на еднолични търговци и Българската православна църква и нейните поделения.

Разглеждат се въпроси, свързани с възможността за участие в производството по делба на процесуални субституенти и заветници (стр. 40 и сл.).

1.2.1.4. В последна точка на този параграф се обсъждат правата, които могат да бъдат предмет на производство за делба (стр. 42 – 66).

В началото изложението има предимно изброително-коментарен характер.

По-нататък се прави разграничение между различни основания за недопустимост на делбата – недопустимост на иска, недопустимост на делбата поради неподеляемост на вещта, и най-сетне – недопустимост поради липса на способ за поделяне (стр. 55 и сл.). Специално внимание е отделено на възможността за подялба на компенсаторни бонове, акции, дружествени дялове и т. н. (стр. 58 и сл.). Разгледани са множество хипотези със съответни пояснения.

1.2.2. Вторият параграф е посветен на предявяването на иска за делба (стр. 67 и сл.)

1.2.2.1. Изложението започва с разглеждане на особеностите на исковата молба за делба (стр. 67 – 94). Посочват се особености във връзка с началото на процеса при предявяване на иска по пощата, смърт на ответник преди и след предявяване на иска и т.н. Всъщност по повод иска за делба се очертават общи (отнасящи се и до други искове) положения. Посочват се и специфичните изисквания, съдържащи се в чл. 341 ГПК.

Авторът поставя на обсъждане въпросите, дали представянето на удостоверение за наследници представлява условие за редовност на исковата молба, или има само доказателствено значение и подкрепя първото становище. Разглежда и въпроса за това, дали съдът следва да укаже на ищеца (съответно на ответниците), че някой от съсобствениците не е конституиран, или да конституира такова лице служебно (стр. 72 и сл.). Обсъждат се въпросите за посочването на цената на иска и основанието на съсобствеността. Прави се удачно разграничение между предмета на иска за делба и предмета на делото за делба (тъй като ответниците могат да въведат допълнителни основания за съответните си права).

1.2.2.2. В хода на изложението се разглеждат особености във връзка с вписването на исковата молба (стр. 95 и сл.) и правните последици от предявяване на иска за делба (стр. 108 и сл.).

Интерес представлява разглеждането на хипотези на образуване на две дела между едни и същи лица, относно едни и същи имоти, но при предявени различни основания от отделните съделители, или посочване на различни съделители и различни придобивни основания (стр. 110 и сл.) и съответните процесуални възможности.

Разглеждат се особености на материалноправните последици (стр. 112 и сл.), в частност - въпросите за прекъсване и спиране течението на придобивната давност.

1.2.2.3. Последният параграф на тази глава е посветен на отговора на исковата молба (стр. 118 и сл.). Разглеждат се особености на уредбата на отговора в производството по съдебна делба – дали е задължително подаването на такъв, дали и до колко се прилагат преклузиите по чл. 133 ГПК и т.н.; особености във връзка с оспорването истинността на документи и т. н.

1.3. Глава Втора е посветена на разглеждане на делбеното дело в първата фаза (стр. 128 – 262)

1.3.1. Първият параграф на тази глава (по номерацията на автора – § № 4) е посветен на особените съдопроизводствени правила по отношение на подготовката на делото, на доказването и доказателствените средства (стр. 128 - 176).

В началото авторът разглежда възможността и допустимостта на изготвяне на доклад по делото, съобразно общите правила и достига до извод, че това е неприложимо в разглежданото производство при действащата уредба (стр. 133), но че тази уредба следва да се преосмисли. Посочват се възможностите на съда да указва доказателствената тежест и т. н., а така също и особености във връзка с предявяването на инцидентни оспорвания, вкл. инцидентен установителен иск и насрещни икове.

1.3.2. Втората точка е свързана с доказването и доказателствените средства в производството по делба в първата му фаза (стр. 154 и сл.).

Авторът е изложил становище относно правната природа на удостоверение за наследници (стр. 162 и сл.) и съответните начини за оспорване. Разглежда и т. нар. Европейско удостоверение за наследници и тънкости относно правния му режим (стр. 167).

Следват детайли относно други доказателствени средства за установяване съсобствеността върху съответните имоти (включително момента на придобиването и режима на собствеността – стр. 171 и сл.), а така също и доказателства и доказателствени средства във връзка с възможните оспорвания.

1.3.3. Следващият параграф (Пети) е посветен на споровете по преюдициални въпроси (стр. 177 – 226).

Параграфът започва с общи положения: дали изброяването в закона е изчерпателно, какви са процесуалните форми на предявяване на оспорванията и т. н., а така също и възможността за включване на допълнителни имоти както от страна на ответниците, така и от страна на ищеца; относно режима на контрол върху определенията с които се допуска, респ. се отказва допускането на включването на нови имоти. Авторът разглежда и хипотезата на съсобственост върху отделни имоти с трети лица (стр. 186). Поставя се въпрос за прилагане на преклузиите относно предявяване на съответните оспорвания и дали може установяване на съответните фактически или правни положения да се търси в друг процес. Авторът отрича възможността за предявяване на искове по чл. 19, ал. 3 ЗЗД, чл. 87 ЗЗД, чл. 41, ал. 1, т.2 и чл. 42 ал. 2 СК, а така също искове за отмяна на дарение и унищожаване на договори и др. (стр. 198 и сл.). Разгледана и възможността за предявяване на искове за установяване на нищожност на сделки, от които зависи определянето на дяловете, а така също искове за нищожност на предходна делба (стр. 208). Разгледани са още много на брой хипотези на възможно съединяване, които поради ограничения обем на рецензията дори не могат да бъдат споменати. Сред тях следва да се посочи изрично хипотезата на чл. 12, ал. 1 ЗН (стр. 225 и сл.), а така също спорове във връзка с приемане и отказ от наследство.

1.3.4. Параграф Шести на глава Втора е посветен на други усложнения в делбеното производство (стр. 227 – 262).

Разгледани са особености на оттегляне и отказ от иска, съдебна спогодба; приемство в делбения процес и прехвърляне на спорното право, изменението на иска, а също така и на участие на трети лица в делбеното производство.

1.3.4.1. По отношение на оттеглянето (стр. 230) се изтъква като особеност наличието на съгласие на всички съделители след момента на връчването на исковата молба.

1.3.4.2. Изложението продължава с особености на правоприемството в хода на производство по делба (стр. 247 и сл.)

Първоначално се разглеждат особености, свързани с хипотезите на прехвърляне на спорното право в течение на процеса. Разгледани са и възможностите за участие на трети лица в делбеното производство (предимно като помагачи – стр. 258 и сл.).

1.4. Последната – Трета глава е посветена на решението по допускане на делбата (стр. 263 и сл.).

1.4.1. В първия параграф (Седми по номерацията на автора) се разглеждат въпроси във връзка със съдържанието на решението на тази фаза на делбата; разновидностите на това решение и правните му последици (стр. 263 – 333).

1.4.1.1. В началото авторът разглежда необходимото съдържание в зависимост от това дали делбата се допуска или не, а впоследствие се концентрира върху особеностите, наблюдавани при уважаване на иска: спрямо всички или само някои от съделителите; посочва, че съдържанието може да бъде различно спрямо някои съделители – спрямо някои от тях да се констатира наличието на право на делба, спрямо други – искът да бъде отхвърлен. Авторът се спира и на определянето на квотите и последиците от неправилно определяне (стр.

269). Разглеждат се особености във връзка с описанието на имуществото и неговата индивидуализация, а по отношение на движимите вещи – и при кого се намират.

По-нататък изложението се спира на начина на отразяване на произнасянето на съда по преюдициалните въпроси (дали това се съдържа само в мотивите, или и в диспозитива (стр. 281 – 282), включително по отношение на възражението за възстановяване на запазена част, на възражение по чл. 76 ЗН и др.

Авторът разглежда въпроси, свързани със съдържанието на решението по отношение на правата по чл. 12, ал. 1 ЗН; по необходимостта от произнасяне по поделяемостта на имота, а така също при постигане на спогодба и при признание на иска (стр. 290). Отделя се внимание и на възможността за неприсъствено решение (стр. 292 и сл.), като такава се отрича.

1.4.1.2. Във втората точка на този параграф пространно се обсъжда въпросът за разноските по делбата, макар че и самият автор косвено признава, че подобен въпрос има малко значение в първата фаза на делбата (стр. 294 – 301).

1.4.1.3. Следващата точка е посветена на привременните мерки (стр. 301, ред последен и сл.).

Авторът прави опит за разграничение между произнасянето за дължимо обезщетение за ползване при условията на чл. 344, ал. 2 ГПК и обезщетението за ползване от съсобственик по смисъла на чл. 31, ал. 2 ЗС (стр. 306 и сл.) и анализира съотношението между привременното произнасяне по чл. 344, ал. 2 от произнасянето по чл. 32, ал. 1 ЗС (стр. 310 и сл.).

1.4.1.4. По-нататък изложението се спира на правните последици на решението в първата фаза на делбата: сила на пресъдено нещо (разглеждат се историческото развитие на уредбата – стр. 320 и сл.,

обективните и субективните предели на тази последица стр. 324 и сл.; зачитането на съдебното решение и противопоставимостта му спрямо трети лица – стр. 329 – 330 и сл.).

Специално внимание се обръща на правните последици спрямо разгледаните преюдициални въпроси (стр. 331 и сл.)

1.4.1.5. Последният параграф на глава Трета е посветен на порочните решения, постановявани в първата фаза на делбата и защитата срещу тях.

Наред с обсъждане на различни хипотези на неправилни решения в изложението основен акцент е поставен върху последиците на постановено решение без участие на съсобственик (стр. 338 и сл.). Следва пространно излагане на различни становища относно процесуалната същност на такова решение, както и опит да се обоснове собствено становище.

По-нататък авторът разглежда проблеми, възникващи в хода на въззивното и евентуалното касационно обжалване (стр. 352 и сл.), особено на фазата на допускане на такова обжалване по смисъла на чл. 288 ГПК. Разгледани са новите основания – вероятна нищожност и недопустимост на въззивното решение и евентуалната му очевидна неправилност.

В последната част от изложението се разглеждат възможностите за отмяна на влязло в сила решение за делба, както на общите основания, така и при условията на чл. 304 ГПК. Застъпва се становище, че спрямо неучаствалия в производството по делба съсобственик не се формира сила на пресъдено нещо (нито по решението по първата фаза, нито по решението по втората фаза), тъй като извършената делба е нищожна (стр. 379). Авторът с основание подлага на критичен анализ практика на отделен състав на ВКС, съгласно която възражение за нищожност на делба не може да се

предявява в процес по ревандикационен иск, в който не участват всички съделители (стр. 381).

1.5. Работата завършва с кратко Заключение (стр. 387 – 391), в което основно се посочва критика към законодателя, който при изработването на новия ГПК не е отчетел и приложил последователно нововъзприетите принципи и подходи към производството по съдебна делба.

В заключението се съдържат и предложения *de lege ferenda*.

1.6. Към работата е приложена справка за използваната литература и декларация за оригиналност.

2. Положителни характеристики на представения труд

2.1. Представеният труд от гледна точка на избраната тема и обема на разработката разкрива характеристика на монографичен труд. Не може да има съмнение относно практическата му полезност. Независимо от обстоятелството, че съдебната делба е един от правните институти, с които традиционно се свързва много широко приложно поле; от това, че уредбата по новия ГПК (дори вербално) възпроизвежда уредбата по отменения ГПК без съществени изменения; а така също и от обстоятелството, че по въпросите на делбата има обширна правна литература и съдебна практика, детайлното разглеждане на многобройните проблеми на първата фаза на делбата в един съвременен прочит, с обзорен и обобщаващ характер от най-висока степен, води до забележителна полезност.

2.2. Като най-важна характерна черта на труда следва да се очертае именно неговата изчерпателност и всеобхватност. Авторът е проследил в логическа и нормативна последователност изключително много на брой аспекти на проблематиката на съдебната делба на първата фаза.

2.3. Изложението разкрива познаване на значителна по обем специализирана литература (монографии, студии и статии) – цитираните произведения са 88 на брой.

2.4. В труда е използвана и огромна по обем съдебна практика (не само такава, формирана от отделни съдилища в хода на произнасяне по въпроси на първата фаза на делбата, но и практика на най-висшия съд – както текуща, така и обвързваща). Частите от работата, в които се коментира съдебната практика, имат висока степен на практическа полезност и биха могли да се използват от множество практикуващи юристи.

Следва, също така, да се отбележи, че авторът излага становищата си по засегнатите въпроси от съдебната практика без притеснение, дори когато то влиза в противоречие с общоутвърдено такова, или задължителна практика.

2.5. Работата разкрива сериозно познаване от страна на автора не само на материята, свързана с темата, но широко познаване на материалното право (наследствено, облигационно, семейно и т. н.) и на цялостната материя на гражданско-процесуалното право.

2.6. Работата е добре структурирана и балансирана (с незначителни изключения), което дава възможност за добра последователност на изложението, като се избягват ненужни повторения.

2.7. Работата разкрива и достатъчна степен на езикова грамотност и способност на автора да прави тънки разграничения.

2.8. Обсъжданият труд съдържа редица конкретни приноси моменти, сред които бих открил следните:

2.8.1. Наред с посоченото обстоятелство, че трудът е първият, в който всеобхватно са разгледани проблемите на съдебната делба при действието на ГПК (2008 г.), доколкото ми е известно в нашата правна книжнина за пръв път се прави опит за разграничаване между

производството по допускане на делба от една страна и производствата по определяне на обезщетение в полза на съсобственици, които не ползват общата вещ (чл. 31, ал. 2 ЗС) и производството по спорна администрация, в хода на което се разпределя ползването на съсобствена вещ без делба (чл. 32, ал. 2 ЗС). Също така е направено сравнение с правната природа и последиците от привременните мерки, постановявани в хода на производството по делба (чл. 344, ал. 2 ГПК).

2.8.2. За пръв път в работата се обсъжда въпросът за евентуално разглеждане на дела за делба от арбитражен съд.

2.8.3. Принос представлява цялостният анализ на приложимостта на института на отговора на исковата молба в делбеното производство, включително по отношение на предявявани насрещни искове, възражения и искания за разрешаване на спорове по преюдициални въпроси в светлината на възприетото с уредбата на новия ГПК т. нар. „концентрационно начало“ (ранни преклузии).

2.8.4. Интерес представлява оригиналното становище относно правната същност на удостоверението за наследници.

2.8.5. Принос представляват разсъжденията относно евентуалния различен режим на отделните искове с оглед достъпа до касационно обжалване.

2.8.6. Имат значителна стойност и представляват принос разсъжденията за съотношението между изискването за участие на всички съделители от материалноправна гледна точка (чл. 75, ал. 2 ЗН) и процесуалното изискване за наличие на съвкупна процесуална легитимация при провеждането на дела за делба.

2.8.7. Принос представляват и формулираните от автора конкретни предложения за изменение и допълване на правната уредба, сред които бих открил следните:

2.8.7.1. Напълно приемливо е предложението за създаване на изрична разпоредба, която да изключва приложимостта на изискването за подаване на отговор на исковата молба и съответните, свързани с това преклузии в производството по делба на първа фаза. По подобен начин е приемливо е предложението за премахване на двойната възможност за въвеждане на искания за прибавяне към предмета на делбата на нови имоти, което следва от паралелното съществуване на уредбата на отговора на исковата молба и правилото, съдържащо се в чл. 341, ал. 2 от ГПК.

2.8.7.2. Предложението отговорът на въпросите по преюдициални въпроси (независимо от това дали са предявени чрез възражение или чрез нарочен иск) да бъде формулиран в диспозитива на съдебното решение, като се извършат съответни допълнителни изменения на уредбата във връзка с това.

2.8.7.3. С оглед наличието на различни становища в теорията и практиката относно правната природа на решението за допускане на делба, постановено без участие на съсобственик напълно приемливо е предложението да се създаде изрична разпоредба, даваща процесуална характеристика на такова решение.

2.8.674. Приемливо е и предложението за изменение на чл. 344, ал. 1, изречение второ ГП, отнасящо се до това, дали е необходимо да се установява у кого от съделителите се намира дадена движима вещ.

Изложеното до тук съвсем не изчерпва възможното посочване на приносни елементи, но е достатъчно да се направи извод за качествата на обсъждания труд.

3. Някои недостатъци на работата

3.1. Независимо от редицата приносни моменти и удачни предложения de lege ferenda в работата не се поставя на обсъждане

цялостният модел на правната уредба. Авторът обстойно и задълбочено обсъжда отделните детайли, на места критикува и предлага варианти на разрешение, но същевременно приема като абсолютна даденост както двуфазното разгръщане на производството по съдебна делба, така и традиционно възприетата родова подсъдност, отнасянето на уредбата в ГПК само до делба на наследство и използването на препращаща техника по отношение на делба на съсобствени на друго основание имущества; постановяването на отделни самостоятелни решения и др. Не е поставен въпрос за допускане и извършване на делба в рамките на процес по прекратяване на брака.

Струва ми се, че основна задача на всеки научен труд би следвало да бъде преосмислянето на уредбата на съответния правен институт и едва след постигане на убеденост от удачността на избрания модел – да се препоръча запазването му.

3.2. Посочената слабост до голяма степен произтича от заявената в началото на работата констатация за самобитност на българската уредба и че използването на сравнително-правния метод не би могло „да даде полезни резултати“. Всъщност правна уредба на делба съществува на практика във всяка юрисдикция и дори беглото проучване на възможните модели би могло да доведе до идеи за полезни разрешения.

3.3. В хода на изследването авторът разглежда преди всичко проблеми, които се пораждат от делба на наследство. Споменаването на специфични проблеми на делба на съсобствено имущество, придобито на друго основание, е епизодично.

3.4. Наблюдават се и някои особености, които биха могли да бъдат преодолені в процеса на евентуална подготовка за печат на работата. Авторът би могъл да съкрати изложението (което по необходимост и без това е доста пространно), като избегне разглеждането на въпроси, които

не водят до специфични проблеми на първата фаза на делбата (например въпроса за разноските; новите основания за допускане до касационно обжалване – вероятна нищожност или недопустимост или очевидна неправилност и др.); за последиците от разглеждане на дело за делба от административен съд (напълно измислена хипотеза) и др. Ще предам някои конкретни препоръки на докторанта при желание от негова страна.

3.5. Посочените слабости не намаляват полезността на работата, която без съмнение ще бъде широко използвана при следващи теоретични изследвания и в ежедневната съдебна практика.

4. Други обстоятелства

4.1. Видно от представената професионална автобиография Свилен Жеков има целенасочена кариера - след известен период като юрисконсулт в Комисията по хазарта е бил съдебен помощник, младши съдия в Старозагорски окръжен съд и съдия в Районен съд – Стара Загора.

4.2. Докторантът има три публикации, които са пряко свързани с темата на дисертационния труд, с което са изпълнени изискванията на закона.

5. ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Изложеното води до извод, че представеният дисертационен труд отговаря на всички изисквания на ЗРАСРБ, на Правилника за прилагането на този закон и на специалните изисквания на ПУРПНСЗАД в СУ „Св. Климент Охридски”.

Дисертационният съдържа научни приноси със значителна полезност за практиката и също така несъмнено демонстрира, че Свилен Иванов Жеков притежава задълбочени теоретични и

практически знания в областта на материалното и гражданскопроцесуалното право, а така също и способност за самостоятелен анализ.

Всичко това ми дава основание да дам положителна оценка на качествата на рецензирания труд и на докторанта, и да предложа на уважаемото Научното жури да присъди образователната и научна степен „доктор” по професионално направление 3.6. „Право” (Граждански процес) на Свилен Иванов Жеков – задочен докторант към Катедрата по гражданскоправни науки към Юридическия факултет на СУ „Св. Климент Охридски”.

26.02. 2021 г.

Рецензент: проф. д-р Силви Чернев